

Prázdninový deník

otec Jiří Kaňa

Blíží se konec školního roku. Možná si připravujeme různé plány, jak prožít prázdniny co nejkrásněji. Možná si ale nepřipravujeme vůbec nic a necháme všechno na náhodě. Nevím, co ale kdo považuje za krásné prožití prázdnin. Jestli spoustu času stráveného venku v přírodě s kamarády nebo pocit štěstí, že se může hrát na počítači a nedívat se přitom na hodinky, jestli se má jít do kroužku, nebo psát úkoly?

Nechcete si udělat jasno v tom, jak je správné prožít volný čas? Doporučuju to. Nikdy totiž člověk nelituje něčeho tak moc, jako ztraceného a nevyužitého času. Připravte si na prázdniny prázdninový deník.

Kupte si pevnější sešit (ne počítač nebo tablet!). Nejprve si do něj zapíšte ještě před prázdninami, co byste během nich chtěli prožít, své plány, představy a přání. Snažte se, aby to bylo uskutečnitelné a ne nějaká nespílitelná fantazie.

Potom si během prázdnin na další stránky poctivě každý večer zapíšte, co jste ten den prožili a jak to hodnotíte, jaké z toho máte pocity. Nebojte se kreslit, stačí i jednodu-

Foto: Alexandr Vasilyev - Dollarphotoclub.com

ché kresby, fotky potřeba nejsou. Buďte k sobě upřímní a nic si nevymýšlejte. Dá to práci, ale vydržte!

K čemu to všechno? Po prázdninách si nechte svůj deník prohlédnout od dospělého blízkého člověka, kterému důvěřujete.

Dozvíte se od něho určitě jak pochvalu, tak kritiku. Ale nebojte se toho. Jen tak zjistíte, co děláte nebo neděláte špatně a můžete to v budoucnosti udělat jinak. Možná zjistíte, že volný čas nemusí být jen nuda a zábava, ale také práce a dobré skutky.

Mše SVATÁ v cizině

Dobrý den, když jsme v létě v nekatolické zemi, mohu jít k přijímání? U jaké církve? Děkuji.

Petr, 14 let

Milý Petře, pobýváš-li během prázdnin v zemi, kde převládá sice křesťanské, ale protestantské vyznání víry (evangelické, baptistické aj.), nerozdávají bohužel při jejich bohoslužbách svatě přijímání (eucharistii) podle našeho, katolického pojetí, ač někdy mají podobu připomínky poslední večeře z následným rozdělením chleba a vína. Jednak v protestantských církvích nevěří v reálnou přítomnost Ježíše Krista v proměněné hostii a také předsedající těchto bohoslužeb nejsou právoplatně vysvěcenými kněžími (nemají svátost kněžství) jako v katolické církvi, ale jsou jmenováni do funkce, tedy ani k proměnění chleba a vína při těchto jejich shromážděních nedochází.

Kdybys navštívil zemi, kde převládá pravoslavné (ortodoxní) vyznání a neměl bys možnost navštívit katolickou bohoslužbu, tak zde v tomto případě ke svatému přijímání můžeš přistoupit, protože tyto východní církve, i když odloučené, mají díky apoštolské posloupnosti pravé svátosti – kněžství a tedy i eucharistii – sv. přijímání, které je s námi spojuje.

otec Radek Vašínek

Foto: Saint-Petersburg orthodox theological academy CC BY-ND 2.0

Jáhen, který spravuje farnost

VÁCLAV VANĚK žije se svou rodinou ve Vratislavicích nad Nisou, je trvalým jáhnem a zároveň má na starosti živou vratislavickou farnost, a to u nás není úplně obvyklé.

Jak se přihodilo, že jste se stal administrátorem farnosti?

Je spíše výjimečné, že jáhni mají svoji farnost, u nás je to dáno nedostatkem kněží.

Většina jáhnů slouží vedle svého civilního zaměstnání. Kněz, který do naší farnosti dojíždí, u nás slouží mši a zpovídá.

Ministroval jste jako dítě a uvažoval jste o kněžství?

První zkušenosti s ministrováním mám z prázdnin u babičky, denně jsem vstával v 6.30, abych stihl mši svatou v sedm hodin. Pak už ministrování neodmyslitelně patřilo k prázdninám, ani mi to ranní vstávání nevadilo. V roce 1968 přišel do Vratislavic skvělý kněz. Byl velmi vzdělaný, chytrý a zapálený a mě to chytlo. Řekl jsem si, že budu knězem. V 18 letech jsem šel do semináře v Litoměřicích. První rok jsem byl naprosto nadšený, později nadšení opadlo, a když jsem měl ve třetím ročníku skládat slib klerika, řekl jsem si, že by to nebylo upřímné.

Co bylo impulzem k jáhenské službě?

Oženil jsem se, až když jsem ukončil dálkové studium teologie. Po revoluci jsem šel za otcem biskupem, že bych rád přijal jáhenskou službu, bude-li mě potřeba. V roce 1990 jsem po vysvěcení nastoupil ve vratislavické farnosti. Bylo to krásné, protože jsem se mohl starat hlavně o děti a mládež. V po-revoluční euforii jsem dal do základní školy letáky, že bude probíhat nauka křesťanství a rodiče přihlásili 100 dětí, říkal jsem si, sto na jednoho, to je přesila. Povídali jsme si a zpívali, což pro ně musel být zážitek, proto-

že já normálně zpívám jen v sebeobraně :o). Za dva roky jsme křtili 40 dětí a 2 dospělé.

K trvalému jáhenskému musí manželka dát souhlas.

Ano, moje žena říká, že by se měl každý rok opakovat, pak bych se musel víc snažit

Se ženou Vlastou v Izraeli 2012

doma, abych získal souhlas do příštího roku :o). Cením si na své manželce Vlastě, že má odvalu. Šla do toho se mnou a v té době už

mohla tušit, že to nebude legrace. Také jsem si uvědomil, že je dobré rodinu brát i někam jinam než na poutě a vymýšlet pro manželku třeba kino, nejen biblické hodiny :o). Svoji ženu jsem potkal na evangelickém setkání mládeže. Já katolík, ona evangelička. Nepřetahovali jsme jeden druhého na svoji stranu. Viděli jsme, jaká neuvěřitelná bohatství mají obě společnosti, každé s důrazem na něco jiného. Evangelíci měli hezká společenství na farách, katolíci zase krásnou liturgii, u evangelíků se mi líbilo, jakou mají znalost Bible a jak ji studují nejen v kostele, ale i doma.

Ve Vratislavicích jste se zasloužil o vybudování krásné kaple Vzkříšení, jak vás to napadlo?

Ve farnosti jsme se shodli, že nám chybí prostor, kde se můžeme všichni sejít. Hlavně v zimě, kdy je brzy tma a máme nejméně času, se rozcházíme k domovům, protože v kostele je zima a vytápěná kaple by byla krásná. Když se architekt Vaněček ptal, komu bude kaple zasvěcena, řekl jsem, že to bude kaple Vzkříšení, protože vím, jak mnoho lidí nevěří, že je něco po smrti.

A přitom to, co se dělo po Vzkříšení, s kým a proč se Ježíš setkal, je pro nás velice důležité. Přemýšlejte o tom, co nám vzkříšený Ježíš chtěl sdělit.

Děkujeme za rozhovor Martina Kupcová

Datum jáhenského svěcení: 25. 8. 1990
Počet let v manželství: 39
Počet dětí a vnoučat: čtyři děti a dvě vnoučata
Věk: 62
Vzdělání: teologická fakulta, střední ekonomická škola
Oblíbená část Bible: Nový zákon: Markovo evangelium, Starý zákon: Píseň písní
Vzkaz čtenářům: Berte ministrování vážně, mějte z něj radost!

Mše svatá v kapli Vzkříšení

Foto: Adam František, archiv Václava Vaňka